

Spor af Betingelser for at gennemføres, og som kunde erkendes virkelig at være Fremskridt, skulde jeg imidlertid med største Fornøjelse være villig til at gaa med, men dette Forslag har hverken Betingelser for at kunne gennemføres eller for at være et Fremskridt; det er efter min Mening mere reaktionært end det, vi have. Hvis de ville komme med noget om Forholdstalsvalg eller den Slags Ting, saa kunde der være Mening deri, men dette er absolut reaktionært.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

J. C. Christensen: Jeg tillader mig at foreslaa dette Lovforslag henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer.

Uden Forhandling og Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring af Lov Nr. 66 af 29de Marts 1893 om Godtgørelse for Indkvartering i Tilfælde af overordentlige Tropsamlinger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Sp. 2417—18).

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. Hage): Det Spørgsmaal, der behandles i dette lille Lovforslag, jeg har den Ære at anbefale, blev saa vidtløftig omtalt under Finanslovens 1ste Behandling, at jeg blot skal erindre om Hovedpunkterne i denne Debat. At Indkvarteringen, fordi den maa udøves i Nærheden af Garnisoner, er bleven en Byrde, maaske ikke nogen overordentlig Byrde, men at den dog er en Byrde for de Egne, hvor den finder Sted, tror jeg, man i al Almindelighed vil anerkende, og det er specielt i visse Egne af Sjælland og Jylland, denne Byrde føles. Der er Gener derved, som ikke kunne afhjælpes, det er komplet umuligt at forhindre, at det ved

visse Lejligheder, f. Eks. naar der er Sygdom eller lignende til Stede, kan blive en overordentlig Gene; dette er dog heldigvis Undtagelser, men hvad man fra Statens Side kan og bør gøre, er at vederlægge Kvarterværterne paa en saadan Maade, at de ikke have Grund til egentlig at beklage sig. Det er dette, som er tilsigtet med dette lille Lovforslag; thi at forandre hele Indkvarteringsvæsenet kan der efter min Mening slet ikke være Tale om, og de indirekte Byrder og Gener, som følge dermed, maa Befolkningen efter min Opfattelse finde sig i. — Her har man foreslaaet, at Indkvarteringsgodtgørelsen forhøjes med gennemgaaende 50 pCt. — det er jo skønsmæssigt —; de enkelte Satsar kunne ærede Medlemmer gøre sig bekendte med; men det vil blive ca. 50 pCt. af de nugældende Satsar. Efter Forslagsstillernes Opfattelse ville Kvarterværterne paa denne Maade ikke længere kunne siges at lide et økonomisk Tab, hvad de nu ved forskellige Lejligheder i Virkeligheden ere udsatte for at lide. — Der er et Punkt, som vi have ladet ude af Betragtning; det har ogsaa været fremme under tidligere Forhandlinger. Det er Betalingen for Officererne. Man har ment, at det var en Plage for Værterne, at det ikke var bestemt i Loven, hvad Officererne skulde betale, idet man gaar ud fra, at Værterne i mange Tilfælde senere sig ved at tage Betaling, og derfor faa de ikke det, de gerne vilde have. Det er nu altid mindre heldigt at lovgive om den Slags Tilfælde, hvor det egentlig er den honnerte Ambition, som er Hovedvanskeligheden, thi i saadanne Tilfælde vil Lovgivningsmagten have ondt ved at give Regler, som i alle andre Henseender kunne være uheldige. Der er f. Eks. den Gene, at naar Kvarterværterne ikke ville levere Officererne Kosten, kunne de nu sige nej eller forlange en saa høj Betaling, at Officererne ere nødte til at rekvirere Naturalforplejning og faa den tillavet, hvor de bedst kunne blive enige om det med den ene eller den anden, men fastsættes en Betaling i Loven, maa det tilige gøres til Pligt for Kvarterværten at bispise Officeren for denne Betaling. Det hele Spørgsmaal har jo i øvrigt ikke stor praktisk Betydning; i Reglen ville de, som tage Officererne, ogsaa bispise dem, og de kunne forlange deres Betaling, hvis de ellers ønske at faa Betaling, og de ville faa den Betaling, som er rimelig og naturlig; det vil ingen Officer kunne nægte. Spørgsmaalet bliver altsaa, hvad man vil tillægge størst Vægt, enten at den honnerte